

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. B.**, zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Praha 2, Karlovo náměstí 18, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9. 6. 2014, č. j. OAM-408/LE-05-K01-R3-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 8. 2015, č. j. 1 Az 29/2014 – 64,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojí žalobce, jakožto stěžovatel, proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného (dále jen „rozhodnutí žalovaného“).

Žalovaným bylo v rozhodnutí ze dne 17. 10. 2007, č. j. OAM-408/LE-05-ZA09-R2-2006, vysloveno, že se stěžovateli neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“). V rámci řízení o žalobě proti uvedenému rozhodnutí se Krajský soud v Brně ztotožnil s důvody, kterými žalovaný toto rozhodnutí podepřel, a stěžovatelovu žalobu proto zamítl rozsudkem ze dne 29. 9. 2009, č. j. 56 Az 122/2008 – 82. Tento rozsudek byl ke kasační stížnosti žalobce zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2010, č. j. 2 Azs 3/2010 - 108. Krajský soud v Brně následně rozhodl o stěžovatelově žalobě rozsudkem ze dne 26. 7. 2010, č. j. 56 Az 122/2008 – 124, kterým zrušil tu část výroku rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2007, dle níž se stěžovateli neuděluje dle § 14a zákona o azylu doplňková ochrana, a věc v tomto rozsahu vrátil žalovanému k dalšímu řízení a ve zbytku žalobu zamítl.

V dalším řízení proto žalovaný posuzoval toliko podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Dospěl přitom k závěru, že stěžovatel neuvedl (a sám žalovaný nenalezl) žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla stěžovateli hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný rovněž neshledal, že by stěžovateli mělo v případě návratu do vlasti hrozit nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Rozhodnutím ze dne 9. 6. 2014 proto jmenovanému doplňkovou ochranu neudělil.

Usnesením ze dne 20. 11. 2014, č. j. 1 Az 29/2014 – 45, odmítl Městský soud stěžovatelovu žalobu proti rozhodnutí žalovaného, neboť shledal, že byla podána opožděně. Nejvyšší správní soud toto usnesení ke kasační stížnosti žalobce zrušil rozsudkem ze dne 29. 4. 2015, č. j. 2 Azs 233/2014 – 66, přičemž městský soud pro další řízení zavázal, aby se zabýval tím, kdy a jak bylo stěžovateli doručeno předvolání k převzetí rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a v návaznosti na to kdy bylo doručeno i samotné rozhodnutí. Teprve poté, až zhodnotí doručení uvedených listin ve světle shora uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu, měl městský soud opětovně posoudit včasnost podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného.

Městský soud v dalším řízení naznal, že žaloba byla podána včas, protože přistoupil k jejímu věcnému projednání. Posléze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Konstatoval, že žalobci nelze přisvědčit, pokud se domnívá, že doplňková ochrana mu má být udělena již s ohledem na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2010, č. j. 2 Azs 3/2010 – 108, neboť žalovaný je povinen rozhodnout o jeho žádosti na základě skutkového stavu existujícího v době jeho rozhodování. Tento stav se přitom od vydání rozhodnutí ze dne 17. 10. 2007, č. j. OAM-408/LE-05-ZA09-R2-2006, podstatně změnil. S ohledem na žalovaným objektivně zjištěná fakta pak městský soud uzavřel, že stěžovatel nesplňuje zákonem předvídaná kumulativní kritéria, pro která by mu bylo možno udělit doplňkovou ochranu dle § 14a zákona o azylu.

Proti tomuto rozsudku městského soudu brojí stěžovatel včasně podanou kasační stížností. Výslovně přitom uvádí, že tak činí z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel má za to, že v případě nutnosti jeho vycestování by bylo porušeno právo na respektování soukromého a rodinného života dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).

Dále namítá, že se žalovaný nevypořádal s fakty, které po celou dobu řízení uváděl, tj. s okolností jeho integrace do české společnosti, zaměstnání, délkou pobytu stěžovatele, vybudování si osobních vazeb, a dále se žalovaný nevypořádal s tím, zda tato tvrzení stěžovatele nepředstavují skutečnosti relevantní pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Poukazuje rovněž na to, že čl. 8 Úmluvy dopadá i na cizince, kteří nemají v České republice rodinu, neboť pokrývá též právo na osobní život, které zahrnuje aspekty sociální identity a právo na vytváření a rozvíjení vztahů s jinými lidskými bytostmi a vnějším světem. V tomto odkazuje na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 16. 12. 1992, č. 13710/88, a ze dne 18. 10. 2006, č. 46410/99.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel je svobodný, bez závazků, nemá zde žádné příbuzné a známé, a že neuváděl ani družku. Skutečnost, že zde žije již devět let, je jeho svobodné, dobrovolné rozhodnutí, přičemž ani za tak dlouhou dobu nebyl schopen vyříditi si určitou formu legálního pobytu dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Ve zbytku žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozsudku, s nímž se ztotožnil, a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením přípustnosti kasační stížnosti. Dospěl přitom ke zjištění, že kasační stížnost byla podána v zákonem stanovené lhůtě, směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, byla podána osobou k tomu oprávněnou (účastníkem řízení před krajským soudem) a obsahuje některý z důvodů

pokračování

dle § 103 odst. 1 s. ř. s. Zároveň nelze shledat nepřijatelnost kasační stížnosti ve smyslu § 104 téhož zákona. Kasační stížnost je tudíž přípustná.

Následně se Nejvyšší správní soud zabýval posouzením přijatelnosti kasační stížnosti, když dle ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s. je třeba pro nepřijatelnost odmítnout takovou kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, která svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba pod podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele spatřovat jen natolik zásadní a intenzivní situace, v nichž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů stanovených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž též uvést, v čem stěžovatel spatřuje - v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39). Kasační stížnost stěžovatele však neobsahuje žádnou argumentaci pro závěr, že zájem na přezkoumání jejím prostřednictvím předestřených právních otázek podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by se stěžovatelova kasační stížnost dotýkala právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou zdejšího soudu. V tomto směru Nejvyšší správní soud poznamenává, že předmětná kasační stížnost prakticky žádné právní otázky nevyzdvihuje, jelikož je jejím prostřednictvím pouze tvrzeno, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nikterak nevypořádal s tvrzenými skutečnostmi. Krajský soud tedy neměl pochybit v posouzení právní otázky, nýbrž tím, že žalobu zamítl i přes to, že rozhodnutí žalovaného trpělo nepřezkoumatelností. Za takového stavu nelze uvažovat o přijatelnosti kasační stížnosti skrze kterékoli z kritérií 1) až 3) předchozího odstavce. Naopak stěžovatelova námitka by svou povahou mohla založit důvod přijatelnosti dle bodu 4), neboť jí vytýkaná vada by mohla představovat zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud je však toho názoru, že tak tomu v nyní posuzované věci není. Žalovaný se ve svém rozhodnutí dostatečně zabýval posouzením otázky, zda by stěžovateli mohla vzniknout vážná újma dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Stěžovatel

v řízení před žalovaným rozpor svého případného vycestování s ustanovením čl. 8 Úmluvy nenamítal, přičemž tak nečinil ani v řízení před městským soudem, kde toliko při soudním jednání jeho zástupkyně konstatovala, že stěžovatel je slušný člověk, který má na území České republiky zaměstnání a žije zde se svou přítelkyní, se kterou hodlá uzavřít manželství.

Stěžovatel užil poprvé námitku rozpornosti jeho případného vycestování s čl. 8 Úmluvy až v řízení o kasační stížnosti, ačkoli tak bez zjevných obtíží mohl učinit již v řízení před žalovaným nebo městským soudem. Taková námitka je pak dle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná.

Pokud jde o hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, ve spojení s právem na respektování soukromého života dle čl. 8 Úmluvy, pak Nejvyšší správní soud připomíná, že se v obecné rovině touto otázkou již zabýval. V rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, se vyjádřil v tom smyslu, že zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území České republiky vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost jeho vycestování. Ačkoli tak činí nad rámec potřebného odůvodnění, konstatuje Nejvyšší správní soud, že tato otázka by ani v případě přípustnosti dané námítky nemohla sama o sobě být důvodem pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání.

Pokud jde o stěžovatelem výslovně uvedený důvod podání kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než konstatovat, že stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl žádnou námitku, kterou by bylo lze pod jím označený důvod podřadit a ani objektivně tento kasační důvod nepřicházel v úvahu.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto není důvod pro její přijetí k věcnému projednání. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. Soud neshledal ani zásadní pochybení městského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Soud proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost podle § 104a s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení při odmítnutí návrhu.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. listopadu 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu